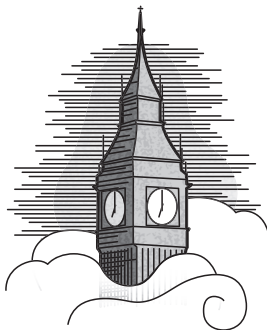

VII. *Ismeretlen utakon*

Szúrós, poshadt szagot hozott a Temze felől a szél. Mimi ennek ellenére mélyet lélegzett, és igyekezett csillapítani a keze remegésén. Szerencsére otthon a meghívottak bő egyórányi zenehallgatás után szedelőzködni kezdtek, és mire az utolsó vendég mögött is becsukódott az ajtó, a Mama bágyadtan hanyatlott hátra a pamlagon. Mimi fáradtságra hivatkozva visszavonult a szobájába, és a szülei megértően puszilták meg a homlokát. A Papa még akkor is a gramofont törölgette a szalonban, amikor Mimi lábujjhegyen leosont a lépcsőn. Anka már a sötét előszobában várta. Walker odafent szellőztetett, Mrs. Green pedig a pincérekkel veszekedett a konyhában. Ankára már nem volt szüksége, azt mondta, csak láb alatt lenne. Szabad volt a pálya!

A cselédek általában nem használhatták a főbejáratot, sőt, még csak a kilincshez sem érhettek, hacsak nem épp fényesre tisztogatták. Ankán kellemes borzongás futott végig, miközben

kinyitotta az ajtót. Odakint csendesen szitált a novemberi eső. A két lány a fejére húzta a csuklyáját, majd leszaladtak a lépcsőn. Anka a sarkon várakozó konflishoz lépett, majd a Mimitől kapott pénzért a kocsis kesztyűs kezébe dugta.

Összebújva szemlélték az esti Londont. A nagy útkeresztveződéshez érve egy emeletes busz robogott el mellettük, mire a ló idegesen összerándult. Anka felsikkantott, de Mimi tátott szájjal nézte a bágyadtan megvilágított járművet. A Mama hallani sem akart róla, hogy emeletes buszon utazzanak.

„Kivillan a hölgyek bokája!”, tátogta felháborodottan, és Miminek el kellett ismernie, hogy a női utasoknak bizony meg kell emelniük egy kicsit a szoknyájukat, ha a lépcsőn felfelé lépkedve nem akarnak orra bukni. Ám nem maradt idő elmélkedésre, mert a konflis nagyot zökkenve megállt.

Mindez kerek tíz perce történt. Azóta Mimi fel-alá sétált a Westminster-palota tövében, alaposan megvizsgálta a macskaköveket, és minden fordulónál felsandított az óratoronyra, ahol lassan, ám megállíthatatlanul vánszorgott előre a nagymutató.

Időről időre magányos alakok bukkantak fel a járdán, akik furcsa pillantásokkal méregették a két lányt.

Mimi védekezően húzta össze magán a kabátját, és elhatározta, hogy hét óráig vár, egy perccel sem tovább.

A nagymutató abban a pillanatban a tízenkettes számra ugrott, és a harang bongása hamarosan megrezegtette a levegőt. Mimi magában számolt. Amint elült a zaj, körülnézett, de nem

látott egy teremtet lelket sem. A csalódottság úgy ülte meg a lelkét, mint a sárgásszürke köd a Temze vizét. Némán intett Ankanak, ám akkor egy sötét alak vált ki a félhomályból. *Eddig a falat támaszthatta, engem figyelt,* futott át Mimi agyán a gondolat, és megint az a különös érzés lett úrrá rajta, mint korábban az *Aranynyúl* kirakata előtt.

Az alak puhán osont feléjük, szinte alig hallották a lépteit. Mimi hiába meresztgette a szemét, csak egy matrózcsikos trikót látott, egy ütött-kopott felöltőt és egy piros kendőt, amit az illető csomóra kötött a nyakán. A fejét leszegte, az arcát nem lehetett látni, a haját egy lyukas sapka takarta. Mimi önkéntelenül Anka keze után kapott, és egyre gyorsabban kapkodta a levegőt. A hosszú lábú idegen sebesen közeledett. Mi van, ha kés van nála? Vagy valami, amivel elkábíthatja? És mit csinál akkor, ha fogja magát, és belelöki a folyóba? Mimi nagyon bánta már, hogy nem tanult meg úszni... Akkor egészen egyszerűen kiúszhatna a partra.

A szíve a torkában dobogott, de felszegte a fejét, és igyekezett hetyke pillantást vetni az idegenre, aki most megállt előtte. Mimi érezte, hogy Anka körme a tenyerébe váj, és már majdnem felkiáltott, ám akkor az ismeretlen felemelte a fejét. Miminek leesett az álla.

– Te vagy az?

Az idegen elvigyorodott, majd eltűzött mozdulattal lekapta lyukas sapkáját, és meghajolt.

– Alexander York, szolgálatára!